

Sygn. akt II KK 347/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon (przewodniczący)

SSN Rafał Malarski (sprawozdawca)

SSN Andrzej Ryński

Protokolant Anna Janczak

w sprawie **G. S. S.**

skazanego z 87 § 1 k.w. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 kpk

w dniu 30 stycznia 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w W. z dnia 26 września 2013 r., ,

**uchyla zaskarżony wyrok nakazowy w części dotyczącej
orzeczenia o karze ograniczenia wolności i orzeczenia
wydanego na podstawie art. 82 § 3 kpw i przekazuje sprawę w
tym zakresie Sądowi Rejonowemu
w W. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy, wyrokiem nakazowym z 26 września 2013 r., obwinionego G. S. S. uznał za winnego popełnienia w dniu 9 czerwca 2013 r. dwóch wykroczeń, to jest prowadzenia samochodu osobowego w stanie po użyciu alkoholu (art. 87 § 1 k.w.) i prowadzenia tego pojazdu na drodze publicznej bez uprawnienia (art. 94 § 1 k.w.), skazał go za oba czyny i na podstawie art. 87 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. w zw. z art. 20 § 1 i 2 k.w. i w zw. z art. 21 § 1 k.w. wymierzył mu łącznie karę 1 miesiąca ograniczenia wolności, na poczet której zaliczył okres zatrzymania obwinionego w dniu 9 czerwca 2013 r. (art. 82 § 3 k.w.), oraz na podstawie art. 87 § 3 k.w. w zw. z art. 29 § 1 i 2 k.w. i art. 9 § 2 k.w. orzekł wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 miesięcy. Wyrok ten nie został zaskarżony i uprawomocnił się w dniu 16 października 2013 r.

Kasację od wskazanego wyroku nakazowego złożył w części dotyczącej orzeczenia o karze, na korzyść obwinionego, Prokurator Generalny. Zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa materialnego, to jest art. 87 § 1 k.w., przez orzeczenie na podstawie tego przepisu kary 1 miesiąca ograniczenia wolności, podczas gdy wykroczenie to zagrożone jest jedynie karą aresztu lub grzywny – wniósł o uchylenie wyroku nakazowego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi właściwemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja zasługiwała w całości na uwzględnienie na posiedzeniu bez udziału stron jako oczywiście zasadna (art. 112 k.p.w. w zw. z art. 535 § 5 k.p.k.).

Już samo zestawienie sankcji przewidzianych w art. 87 § 1 k.w. (areszt lub grzywna nie niższa niż 50 zł), nie mówiąc już o zagrożeniu ustawowym z art. 94 § 1 k.w. (grzywna), z karą wymierzoną obwinionemu, a więc karą ograniczenia wolności, ukazuje w sposób ewidentny zasadność podniesionego w kasacji zarzutu. Dodać warto, że nawet w razie przyjęcia czysto teoretycznego założenia, iż w niniejszej sprawie Sąd zamierzał sięgnąć po instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary (art. 39 § 2 k.w.), to i tak nie było dopuszczalne wymierzenie obwinionemu kary ograniczenia wolności, jako kary surowszej od grzywny (zob. wyrok SN z 7 kwietnia 2006 r., III KK 97/06, OSNKW 2006, z. 6, poz. 63).

O ile jednak zasadność zarzutu kasacyjnego rzucała się w oczy i wystarczające były jedynie skrótowe w tej mierze wywody, o tyle nieco więcej uwagi wypadało poświęcić zagadnieniu horyzontalnej prawomocności orzeczenia, łączącej się z zakresem jego zaskarżenia. Rozpocząć należało od konstatacji, że zgodnie z art. 112 k.p.w. w postępowaniu w przedmiocie kasacji stosuje się odpowiednio przepisy działu X Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, a więc i art. 103 § 4 k.p.w., według którego orzeczenie można zaskarżyć w całości lub części. W treści kasacji, czyli w jej części wstępnej i części motywacyjnej, brak jakiegokolwiek sformułowania, które pozwalałoby powątpiewać, że autor kasacji zaskarżył wyrok nakazowy wyłącznie w części dotyczącej orzeczenia o karze ograniczenia wolności, a nie w zakresie całej reakcji na wykroczenie, to jest rozstrzygnięcia zarówno o karze, jako i o środku karnym. W przekonaniu Sądu Najwyższego, takie „punktowe” zakwestionowanie orzeczenia zapadłego w stosunku do G. S. S. było w pełni prawnie dozwolone. Podkreślić trzeba, że we wspomnianym już art. 103 § 4 k.p.w., którego odpowiednikiem jest art. 425 § 2 zd. 1 k.p.k., ustawodawca nie wyodrębnił tej części, która może być zaskarżona. Skoro tak, to w myśl reguły *lege non distinguente*, która zabrania interpretatorowi wprowadzania rozróżnień tam, gdzie ich nie wprowadził ustawodawca, przez „część” orzeczenia należy rozumieć każdy dający się wydzielić jego fragment. Nic zatem nie sprzeciwiało się zaatakowaniu wyroku nakazowego jedynie w części dotyczącej orzeczenia o karze. Co prawda rozstrzygnięcie w zakresie kary i środka karnego stanowi pewną całość wzajemnie powiązaną, niemniej w realiach rozpatrywanej sprawy nie aż tak silnie, aby wzruszenie tylko jednego z elementów orzeczenia można było uznać za postąpienie niewłaściwe i nieracjonalne.

Podsumowując dotychczasowe rozważania, należało stwierdzić: **skoro w sprawie o wykroczenie dopuszczalne jest zaskarżenie kasacją prawomocnego wyroku jedynie w części dotyczącej kary, a nie środka karnego (art. 112 k.p.w. w zw. z art. 103 § 4 k.p.w.), to Sądowi Najwyższemu co do zasady nie wolno ze względu na granice określone w art. 536 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w. objąć wzruszeniem również orzeczenia o środku karnym – i to mimo domniemania z art. 447 § 2 k.p.k. znajdującego odpowiednie**

zastosowanie przy rozpoznawaniu kasacji (art. 109 § 2 k.p.w. w zw. z art. 112 k.p.w.).

Dlatego Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku (art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.).